

● **У Лондоні**, в Кенсінгтонському палаці, відбулась в четвер в минулому тижні пожежа. Внаслідку якої загорілась частина даху над помешаннями тамошньої служби. У різних крилах того палацу мешкали княгиня Маргарита та Кенту. Обидві врятовані, вийшли на двір при відливці пожежі та рятівників акції. Крим матеріальної шкоди ніхто під пожежу не потерпів.

● **У Вюрбургу** в Західній Німеччині гінекологичний відділ університетської клініки майже закрився, бо в клінічній жіночій ЧК залишалося 26 монахинь, які працювали в тій клініці як вишколені медсестри. Яна їх місце не можна було знайти цивільних медсестер. Внаслідку нечиними стали 85 ліжок у клініці, яка перестала приймати породильніц. У Західній Німеччині великий брак фахових медсестер.

● **Ватикан** направила відому італійську фільмову зірку Софію Лорен, яка в минулому році дістала в Голлівуді „Оскар“ як найкраща фільмова актриса в тому році, за те, що на доказали тримати до ХХ століття свою сестринцю. Софія Лорен перша оспарює Софію Лорен, що вона актриса, посилає йому татеріальних чоловіків, фільмовому продюценту Карло Понті до 60 літ. Понті розвівся з своєю першою дружиною в Мехіко, Чилі, що розпущо не визнає, затверджо теж священства, я прийняв Софію Лорен, Христину маму немовляти. Сестра Софії Лорен є замінка за давним пліємством Романю Муліні, сином фашистського диктатора.

● **Фабрика автомобілів „Фольксваген“** у Вольфсбургу в Західній Німеччині припинила продукцію з уваги на страх американських портях. Четирнадцять річної одномільйонної продукції „Фольксваген“ відістала в Америці. В різніх предбачає в протях закупівельні планувальні паростали і безліччі інших товаришів уваги на портвовий страх в Америці.

СВОБОДА

FOUNDED 1893

Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, Inc., 81-83 Grand St., Jersey City, N.J.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1132 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Address: "СВОБОДА," P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N.J.

45-РІЧЧЯ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТІ

Шлях до суверенності

Українська незалежність, а згодом українська державність і соборність виникли не зразу, не однієї години, не несподівано і не з нічого. Шлях до них, зумовлений державотворчими змаганнями великих гетьманів Богдана Хмельницького і Івана Мазепи, починався виникненням почуття етнопатричної відчуженості і щонайбільше ідеєю автономного ладу в межах Росії.

Подібний до цього довготривалого вікового шляху перебіг розвитку української політичної і державницької думки в 1917-1919 роках. У ті бурхливі революційні роки ідея української незалежності вилася переможно в ідею української державності і соборності. Винесена на прапорах українського вождівства із революційно-волинських армій ідея української незалежності виявилася й утримувалася невіддільно в політичних діях і заходах тодішнього українського політичного проводу. Створена в березні 1917-го року за починком Товариства Українських Поступовців (ТУП) Українська Центральна Рада домагалася початково від російського Тимчасового уряду тільки прав на культурну, шкільну та адміністративну діяльність, але вже на своїй нараді 8-го квітня 1917-го року ця Рада вирішила виступити з домаганнями політичної автономії для України. Всеукраїнський Національний Конгрес, що відбувся 20-го квітня того ж року і що з своїми понад 1 500 учасниками був загальним виявом волі українського народу, поширив це домагання не тільки на цілу, вже політичну програму територіальної автономії України, але й на право України мати своє місце і репрезентацію на мировій конференції. З розвитком революційних подій і з ростом незалежницької думки широких українських мас, що виявлялася на з'їздах педагогічному, кооперативному, селянському, робітничому та військовому, і після відмови Тимчасового Уряду, призначити Україні автономію на національній основі, проголошено 23-го червня 1917-го року Перший Універсал Центральної Ради із застереженням, що, хоч і без відриву від Росії, Україна має бути вільною, і що це "український народ на його власних землях, творить право й порядок для свого життя". Поширені і сконкретизовані в Другому Універсалі ці принципи українського самовизначення знаходили свою чергову реалізацію в Третньому Універсалі з 20 листопада 1917-го року із його проголошенням Української Народної Республіки й установлення Центральної Ради, як тимчасового українського парламенту й уряду. З того часу Україна, в розпалі державного будівництва і встановлення дипломатичних зв'язків з іншими державами світу, доходить до вершини свого самовизначення, зафіксованих в Четвертому Універсалі із його віцепонимним ствердженням, що: "однієї Української Народної Республіки стас самостійною, ні від кого незалежною, вільною, суверенною державою українського народу".

Цим своїм державотворчим актом український народ вирішив невіддільно по всім своїм правам встановити власним силам державний лад на українській землі. Завершена актом з 22-го січня 1919-го року про здуху українських земель в отчуженні, незалежну Державу Українського Народу, проголошення української незалежності з 22 січня 1918-го року стала Великою Хартією Української Державності. Суверенності та Соборності, проголошеної в змаганні і щонайбільше боротьбі всього новітнього українства.

Україна нині і завтра

В 45-ті роковини з дня проголошення своєї суверенності Україна і український народ перебувають у стані колоніального поневолення, замаскованого фірмою "Української Радянської Соціалістичної Республіки". Зламавши і знехтувавши власне визнання Української Народної Республіки із 17-го (нов. стилу) грудня 1917-го року, російсько-більшовицька влада 18-го січня 1918-го року повила проти Києва наступ організованих на Московщині військами. Кінець регулярного воєнного фронту записаний в історії датою 21-го листопада 1920-го року, коли перестала існувати Діюва Армія УНР, але після того доволі ще котились по Україні хвилі збройних повстань. У другій світовій війні знову постали противостійки української військової формації. Сьогодні не існує ні регулярного, ні партизанського фронту в Україні. Проте, насправді весь час не припиняється і не припиняється боротьба проти ворожого окупаційного режиму, хоч у різних формах.

Нині йде на наших землях тиск і уперта боротьба поміж двома силами: русифікаторським натиском Москви, що його з найбільшим цинізмом сформульовано в програмі компартії ССРСР на 21-ому з'їзді в листопаді 1961 р. у Москві, і паралельно, з другого боку — відпором української нації, що зведення до одного "совєтського" націоналістичної стихії. Русифікаторський натиск найкорше й найлегше здобув перемогу в тому зовнішньому обличчі, яким є павіна на їхніх вулицях російська мова. Але обмежування української музики і співу етносом, звужування наукових видань до мізерних наклади, спугування свободи думки в літературі й мистецтві, ламання душ усіма способами асиміляції зустрічають сильну реакцію у постаті впертої оборони національного "я" в усіх ділянках, у народженні своєрідного українського валерізму. Тому фраза "буржуазний український націоналізм" упривілейована в сов. пресі.

Одним із могутніх чинників спротиву ворожій окупації стала українська громада у вільному світі. Вона зривувала свій пересний погляд на шляхи боротьби, перестала закінчати до таких актів резистансу, які можуть дати ворогові в руки аргументи для фізичного винищення народу, і перейшла на шлях жвавої інформаційно-політичної роботи на терені західних держав, власної творчої праці в різних ділянках рідної культури, особливо в науково-видавничій ділянці, на докладніше вивчення дійсності в Україні. Визнаючи принцип, що тільки власними силами народ може повернути собі державну волю, українська політична думка, плекана нині на еміграції, визнає konieczність духовного зв'язку між еміграцією і рідним народом, konieczність з'єднання визвольної ідеї України з ідеєю приналежності.

Нинішня міжнародна кон'юнктура для України і її визвольної боротьби не корисна. З острахом перед атомовою війною Захід хоче миру і заляг збереження його йде на компроміс з Москвою. Сильною є також концепція великих господарських просторів, яка політично підтримує неподільність Росії. Але ця кон'юнктура може змінитися, і період співіснування ледве чи доволу триватиме. Вказує на це посилення перебігу у збройній й у розвитку технології. Зостає також у світі зрозуміння суті совєтського неокolonіалізму. І тому хід подій в Україні, як і в широкому світі, каже дивитися оптимістично в майбутність і вірити в перемогу ідеалів, які лягли в основу актів з 22-го січня 1918 і 1919 років.

М. Прохор

У МОСКОВСЬКІЙ НЕВОЛІ

Коли в сучасному світі говорять і пишуть про національні поневолення не-російських народів у совєтській імперії, то звичайно мають на думці території так званих союзних республік ССРСР. Проте дуже мало говориться про поневолення мільйонів меншостей не-російських народів, які живуть на території Російської СФСР, себто власної Росії. А в той же час іде тут про це більше насильство, про поневолення куди важче й небезпечніше, як те, що його переживають не-російські народи в своїх "республіках". Бо там вони, принаймні, хоч якось мірою користуються дуже, зрештою, нужденними правами господарів своєї землі. Інакше в Росії, де вони змушені жити як національні меншості.

Класичним прикладом такого повного знеприваження національної меншості є мільйони українців, що живуть на території РСФСР. Офіційно, ні дані останнього перепису населення ССРСР з 1959-го року кажуть, що українців у Росії живе 3 300 000. Це є більше, як усе населення Ірландії і майже стільки, скільки населення має Норвегія. Але, поза згаданим числом офіційного совєтського перепису, дарма шукати в будь-яких совєтських довідниках вказівок на те, якими ж правами користуються ці 3.3 мільйона українців, скільки вони мають шкільної рідною мовою навчання, скільки газет, книжок друкується українською мовою, які є для них видання театру, які є видання серед них письменників та поетів, що пишуть по-українськи та ін. Довкола цих основних прав кожної національної меншості, що вважаються самозрозумілими серед усіх народів світу поза межами ССРСР, в Росії панує тотальна мовчанка. Ніяк українців там взагалі немає.

Цілі тактики цинічного замовчування долі мільйонів українців в Росії додержуються також київські партійні бюрократи та їх висланці за кордон. Коли недавно спитали в Нью-Йорку голову делегації УССР при ООН, що ж, власне, діється з українцями в Курській і Воронізькій областях, цей міністер зробив вигляд, що йому нічого не відомо про те, що там взагалі українці живуть.

Документ насильства і крик за допомогою

Та про те, що діється з українцями в Курській і Воронізькій областях, які і на інших теренах РСФСР, говорять насамперед згадане число перепису 1959-го року, отже, 3.3 мільйона, що вже самотою є одним з найбільш ганебних документів національної політики Москви. Бо ж на підставі перепису 1926-го року українців в РСФСР було коло 6 500 000, і коли врахувати природний приріст, то їх там повинно бути тепер вісім мільйонів або ще більше, якщо додати до цього

сотні тисяч українців, вивезених з України на схід між 1926 і 1959 роками.

Що ж з цими українцями сталося? Важко припустити, щоб їх фізично знищили в таких широким розмірах. За те вказівкою на те, що з ними діється, є додаткова інформація перепису 1959-го року про згаданих 3.3 мільйона українців в Росії. Там читаємо, що тільки 45.4% з них вважають українську мову за рідну мову. Треба, отже, припустити, що інші за рідну мову вважають уже російську, або може вони вже також національно та культурно прислалися до російської нації, отже впади жертвою ослабленої політики "злиття націй". Це саме, але в це більший мірі, треба приймати у відношенні до тих українців, які себе до українства навіть формально на задувають і яких немає у згаданому числі 3.3 мільйона.

Правда, деякі дослідники національної політики Москви на еміграції вважають, що останній перепис населення ССРСР пофальшований на користь росіян. Думка, не позбавлена підстав. Взагалі важко мати довіру до совєтської статистики.

Крім того, кожний, хто слідує за розвитком совєтської національної політики, не може не звернути уваги на наступний факт: В останньому десятиріччі російським будівничим імперії дуже хочеться якнайкорше мати національно однорідну державу. Звідси весь, подекуди гістеричний крик про зближення і злиття націй, звідси поспішна русифікація, переіменування населення тощо. Кремльські вожді наче боляться, що цей шанс може їм виховнутися з рук в міру того, як і відкидаються західні колоніалізм, як усамостійнюваність відсталі колорітні народи і як це, впері, з внутрішніми причинами, посилює самостійницькі аспірації не-російських народів ССРСР. Коли прийняти таке бажання керівників Кремлю, а воно безперечно існує, тоді ніяк не можна відкинути гіпотезу, що вони схилили своє бажання прийняти за дійсність і під це бажання підтримують статистику.

Про те, що в цьому може бути багато правди і що взагалі питання української меншості в Росії далеко не зліквідоване, говорять також самі зацікавлені, себто згадані 3.3 мільйона українців. Про існування, мислення, почування і прагнення принаймні частини з них можна судити на підставі час від часу друкованих у самій же совєтській пресі статей, а в переду нас листів. Автор цих листів, висланих до редакції совєтських газет, що виходять українською мовою, українці, які живуть поза межами УССР, здебільша в РСФСР. Вони просять редакції і видавництва в Україні надіслати їм українську літературу і пресу, звідують про те, як надіслати їм літературу і пресу розходиться, і ска-

жуться, що їм дуже мало, звідують про віддання в них українських письменників, мистецьких ансамблів з України, просять прибрати ще раз і закінчити їх не забувати. Більшість з цих листів писали зворушеною мовою людей, насильно відірваних від рідного пня, які за всяких умов хочуть зберегти для себе і для своїх дітей вузлу, що єднають їх з їхньою батьківщиною. Такого роду листи це, з одного боку, задушений крик за допомогою, а з другого — документ ганебного насильства над українською людністю, який "найбільш гуманна" і "найперспективніша" влада не дозволяє користуватися природними правами національної меншості.

Чи боротьба за права не-російських меншостей в Росії посилюється?

Звичайно, всі ці листи українців в Росії, в яких виявляють вони бажання мати свою книжку та газету, це тільки маленький і далекий відгук того, що колись в ССРСР ділялося довкола питання прав української меншості.

Були часи, коли в комуністичній партії України і в уряді УССР сиділи люди, що мали хоч трохи мужності виступати в обороні своїх братів, які, зрештою, у той час користувалися великими правами порівняно з їх сучасним тотальним знеприваженням. У 1923-му році, на нараді робітників національних республік, говорив про це Микола Скрипник: "Українців в РСФСР... і в Сибіру разом понад 7 мільйонів. Як же їх обслуговувати культурно? І я знаю, що останніми двома роками видано тільки дві брошури українською мовою на цілу РСФСР... Можемо шкільного першого ступня, то їх є 820, другого ступня 46, технікумів усього тільки 2, це теж на 7 мільйонів людності..."

Але хоч теперішнім київським ставленням Кремлю такі слова зовсім не під силу, це зовсім не значить, що справа національних меншостей в Росії перестала існувати.

Що це питання живе і болюче для керівників імперії підтверджує ніхто інший, як офіційно Центрального Комітету КПСС "Коммунист". У 18-му числі цього журналу за грудень 1962-го року появилися в цій справі натіж, що його треба уважати не тільки дуже інтересним, але подекуди й сенсативним, коли взяти до уваги постійну мовчанку довкола питання національних меншостей в Росії. Іде про статтю Г. Павлова "Розквіт і зближення соціалістичних націй". Своєю основною темою стаття є нічим іншим, як ще одним нудним повторенням "історичних" тез національної політики 22-го з'їзду КПСС, з їх пророцтвами про постійне зближення націй і їх остаточне злиття, з їх неадекватним щодо одностороннього "розквіту" і "закінчення" націй.

Але, заглянувши раз-у-раз тавровані ухили не-російських народів від місцевого націоналізму, який, мовляв, (Закінчення на стор. 3-й)

У 45-ті роковини проголошення Української Державної Незалежності

УКРАЇНЦІ А УКРАЇНКИ АМЕРИКИ!

В історії кожного народу є світлі історичні дати, яким присвячується особливу увагу і які рік-річно відзначаються відповідними святами. До таких дат у нашій новочасній історії належать 22-й день січня 1918 року, як день проголошення Української Центральною Радою в Києві УКРАЇНСЬКОЇ НЕЗАЛЕЖНОЇ ДЕРЖАВИ, та день 22 січня 1919 року, в якому Директорія УНР проголосила Українську Державну Соборність, себто добровільне об'єднання західних українських земель в одній Соборній Українській Державі — Українській Народній Республіці.

22-го січня цього року минає 45 років від дня проголошення Української Незалежної Держави ЧЕТВЕРТИМ УНІВЕРСАЛОМ тодішнього Українського Парламенту — Української Центральної Ради в Києві.

У цьому УНІВЕРСАЛІ читаємо: "Однієї Української Народної Республіки стас самостійною, ні від кого незалежною, вільною, суверенною Державою Українського Народу".

Цей правдо-державний акт Української Центральної Ради зродився і був проведений у життя в огні та крові Великої Революції у колишній Російській Імперії. Крім історичного права на віднову Української Держави, в основу цього правдо-державного акту лягло і проголошене американським Президентом Вудро Вільсоном право кожного народу на самовизначення. Не зважаючи на те, що московські більшовицькі комуністи це вільновіське гасло прийняли за своє, саме в час проголошення Української Незалежної Держави вони вислали свої військові червоні загони для завоювання України.

Від того часу українські армії боролись із московськими комуністичними збройними силами за збереження своєї Державності аж по кінець 1920 року, коли то внаслідок великої переваги північного-ворога, недостатку зброї та ліків, були примусіні разом із українським легітимним урядом покинути рідну землю і податися на еміграцію.

Не зважаючи на те, боротьба Українського Народу з червоним наїзником велася безперечно далі. Вона триває й тепер, хоч ведеться іншими засобами.

Дата 22 січня 1918 року дорога всім національно свідомим українцям. Вона тим дорожча, чим більше в часі від неї ми віддалюємося. З перспективи десятиків літ вона виростає в наших очах до найціннішого клейноду новочасної української історії, клейноду, що впливав і впливає на формування українського національного духа та заціплення в українську психіку елементів самоповаги у боротьбі за віднову сили правдо-державного акту з 22 січня 1918 року для всіх українських земель.

Тому то Український Конгресовий Комітет Америки закликає всіх свідомих і патріотично настроєних українців й українку Америки, всі Відділи УККА та членські Організації, щоб вони відзначили цю 45-ту річницю, проголошення створеної волею Українського Народу Української Незалежної Держави гідно, солідарно та спільними зусиллями. Словом, щоб вони доказали цим не тільки свою національну зрілість, але й своє позитивне та конструктивне наставлення до переємства на себе відповідальності за немирність українських визвольних національно-державницьких традицій і на цій вільній землі Вашингтона.

ЕКЗЕКУТИВА УКРАЇНСЬКОГО КОНГРЕСОВОГО КОМІТЕТУ АМЕРИКИ

Остан ТАРНАВСЬКИЙ

ДЕРЖАВА

Держава — мов будівля із цегли,
що випалені у вогні сердець,
оброблений руками сирівця,
добуваний з невиданих глибин.

Був день — мов пратор голубця вершин,
піднесений над мурами сердець,
і пісня — мов дозрілий сирівець,
обформлений у незвичиний гин.

І здиблена у бурі революції
не встояла будівля молода,
та дуж-затал, що споює діла,
все тріпотить у незамоклім звуці

та й все живе цей нездоланий звук,
як гасло для нових сердець і рук.

РЕЗОЛЮЦІЇ ВОСЬМОГО КОНГРЕСУ УНКА ЩО ВІДБУВСЯ В НЬО ПОРКУ 12 - 14 ЖОВТНЯ 1962

(6)

IV. Заохочувати, допомагати та сприяти найширшій участі громадян українського роду в активностях американських політичних партій та в загальному американському житті;

V. Продовжувати та скріплювати свою співпрацю з подібними репрезентативними українськими національними спільнотами в інших американських країнах, зокрема з братнім Комітетом Українців Канади, та змагати до відновлення й оживлення активності Пан-Американської Української Конференції;

VI. Приспівити започатковану вже в рамках ПАУК акцію для скликання і проведення Світового Конгресу Вільних Українців, як важливого засобу допомоги визвольним змаганням українського народу.

НАРОДНИЙ ФОНД

Тому, що основою всієї праці Українського Конгресового Комітету, як у користь всебічного розвитку нашої спільноти, так і у виконанні його завдань в користь визволення України, є Український Народний Фонд, і

Тому, що видатки з цього Фонду з кожним роком повинні збільшуватися в міру поширення і поглиблення праці, і

Тому, що від впливів до цього фонду залежить уся дальша праця УККомітету та виконання всіх завдань, які перед ним стоять та які поклав на нього і цей Конгрес, і

Тому, що цей Фонд складається з членських пожертв центральних та місцевих організацій і Національного Датку від загалу наших громадян та від добровільних пожертв, і

Тому, що всі ці вкладки, датки і пожертви в останніх роках замітно зменшилися, хоч праця УККомітету замітно збільшилася та дала замітні результати,

Тому, отже, цей Восьмий Конгрес Американських Українців постановляє і рішає:

1. Звернутися із найгарячішим закликом до всіх наших центральних і місцевих організацій та до всіх громадян збільшити бодай вдвоє свої вкладки і пожертви до Українського Народного Фонду.

2. Закликати їх, щоб збірні і пожертви на цілі Народного Фонду були для них першим і головним завданням і ціллю в їхніх пожертвах і збіркових акціях.

3. Доручити керівним органам новообраного УККомітету поробити всі заходи, щоб ці заклики перевести в життя, зокрема, щоб до лав постійних платників Національного Датку приєднали усіх членів нашої спільноти.

30-РІЧЧЯ ГОЛОДУ В УКРАЇНІ

Тому, що в роках 1962-1963 припадає 30-річчя довершеного червоною Москвою над українським народом найбільшого і найжорстокішого злочину масового народоубивства, що ним був штучно організований московським окупантом голод на медом і молоком пливучій землі, жертвою якого впало понад шість мільйонів українських дітей, жінок і чоловіків, і

Тому, що цивілізований світ ще й досі примикає очі на цей найстрашніший злочин Москви, на цю невимовну трагедію українського народу в комуністичній неволі,

Отже томо Восьмий Конгрес Американських Українців рішає і постановляє:

1. Доручити керівним органам новообраного УККомітету приготувати програму для відповідного відзначення цих роковин та

2. Закликати всю українську спільноту в Америці взяти в тих відзначуваннях найактивнішу участь, щоб принесеним українським народом 30 років тому гекатомби жертв не були даремні та щоб вони причинилися до його визволення.

ЮВІЛЕЙ НТНІ

Тому, що в наступному 1963 році припадає світлий ювілей 90-річчя найстаршої організації вільної української науки — Наукового Т-ва ім. Шевченка, і

Тому, що це Т-во віддало неопівнічні заслуги українській науці в розвитку її духовності та продовжує цю свою службу разом з іншими подібними установами, також і сьогодні,

Тому, що ця праця сьогодні, в обставинах тотального поневолення українського народу й безощадногогноблення

зокрема вільної науки та винищення її творців комуністично-московським окупантом має величезне значення і вартість, і

Тому, що у цій своїй праці НТНІ потребує максимальної моральної і матеріальної підтримки з боку найширших кол українського громадянства,

Тому, отже,

Восьмий Конгрес Американських Українців

1. Закликає всю українську національну спільноту в Америці найактивніше включитися в акцію відзначування цього світлого Ювілею та — з нагоди цього Ювілею — дати НТНІ, зокрема, максимальну фінансову підтримку.

2. Доручити новообраним керівним органам УКК видати з нагоди цього Ювілею відповідний заклик, як також висигувати зі своїх фондів відповідний пожертву.

ПАМ'ЯТНИК ТАРАСОВІ ШЕВЧЕНКОВІ У ВАШИНГТОНІ

Тому, що заавансована акція будови Пам'ятника пророкові й генієві України та всевітньому виразникові волі Тарасові Шевченкові добігас до свого завершення, і

Тому, що завершення цієї акції є справою честі Американських Українців та має історичну вартість, і

Тому, що акція будови цього пам'ятника стала великою захохотою та надією українського народу на рідній землі й його змаганнях до волі і незалежності, і

Тому, що Американська Українська Спільнота виявила вже в цій акції безприкладне зрозуміння і жертвенність, і

Тому, що завершення цієї акції ще потребує багато уваги і дальших пожертв.

Тому, отже, Восьмий Конгрес Американських Українців дисловлює признання створеному з його ініціативи крайовою і місцевим комітетам Пам'ятника Шевченкові та найширшим колам громадянства за дотеперішні акції в цій справі та закликає їх завершити її з не меншим ентузіазмом, жертвенністю та наполегливістю, як її започатковано.

Закликає всю українську спільноту в Америці взяти масову участь у врочистостях відкриття цього пам'ятника у Вашингтоні.

У СПРАВІ СКРИТОВІСТЬВА СТЕПАНА БАНДЕРИ І ЛЕВА РЕБЕТА

Тому, що саме тепер відбувається перед Найвищим Су-

дом Союдної Німецької Республіки в Карльсруге судовий процес проти Богдана Сташинського, обвиняка Провідника Закардонних Частин Організації Українських Націоналістів сл. п. Степана Бандери і видатного діяча революційного українського націоналістичного руху сл. п. д-ра Лева Ребета; і

Тому, що перебіг цього процесу документально виявляє, що злочин скритовіствства цих двох провідників діячів українського визвольного руху був докопаний з наказу та згідно з пляном уряду Союзу Совєтських Соціалістичних Республік, і

Тому, що подібні злочини з наказу совєтського уряду над українськими емігрантами в чужих країнах були виконували вже в минулому і їх жертвою впади також Головний Отаман Симон Петлюра та полк. Євген Коновалець, і

Тому, що перебіг процесу проти Сташинського в Карльсруге та свідчення самого Сташинського виразно виявляють і доказують, що подібні акти терору в рамках совєтського геноциду супроти українського народу плануються продовжувати та поширити їх також на терен З'єднаних Держав Америки, і

Тому, що цими своїми злочинами Совєтський Союз порушує суверенність чужих країн та міжнародну Конвенцію проти народоубивства і чартер Об'єднаних Націй, загрожуючи цим світовому миру.

Восьмий Конгрес Американських Українців рішає і постановляє:

1. Якнайгостріше засудити і натаврувати ці народоубивчі злочини совєтського уряду на території чужих держав та заперестувати якнайгостріше перед усім світом проти цих злочинів.

P. O. Box 472 — VINELAND, N. J., U.S.A.

